

TÖMÖRY PÉTER

Nekrológ helyett

Bogdán után elment Szócs Géza is. Utolsó „találkozásunk” egy szórólapon:

BOGDÁN LÁSZLÓ (1950–2020 Sepsiszentgyörgy) emlékezete
Emlékeznek: Szócs Géza költő, író, Tömöry Péter költő, író, rendező, Ladányi István költő, író, Nagy Károly és mások.

Géza üzente, nem jöhet, apja temetésére utazik, Kolozsvárra. Ladányi sem jött. Nagy Karcsi, a szervező, Hegyeshalmi László festő és egy dzsesszbanda volt csupán jelen 2020. szeptember 17-én a Dubniczay-palota kertjében. Géza valószínű Kolozsváron fertőződött meg.

Ijedtségben fogant sietősségek kellene rám törnie: Írj! Írj! Rövidül időd... S ülök, meredten, révetegen. Mintha már én is... Beleolvasok – nem Géza, nem Laci! – Domján Gábor kötetébe, a velem egy városban élő, talán barátom, költeményébe:

„szemüvegkeretben szabályos tó / és nem látható senki sem.”

Ceruzabejegyzésem a vers alatt: „Úgy olvasom, mintha mindig meglett volna, nem írta volna senki, és senki nem olvasta-tanulta volna meg, kivülem.”

Görcsös a gyásztalanságom: nem akarom elengedni a barátaimat!

(Vészprém, 2020-11-06)

Időm villanat

Ketyeg, ketyeg, ketyeg az óra,
hogyne ketyegne, ez a dolga.

Ráncosodik, mint elvénülő
szép nő teste, a lejárt idő.

Mitől? Miért? Nincs magyarázat!
Szikkadt szavak tömnek be szádat.

Vársz a megváltó kakasszóra
és ketyeg, ketyeg az óra,
óra,

óra.

... hogyne ketyegne, az a dolga...